

DA, DOAMNE, o ploaie albastra

Nichita Stănescu

I

Ca sa se spele, ca sa se usuce intr-un simun de suflete,
parasind trupuri de copii striviti sub roata de beton a clipei de acum,
sculptata de fenicieni si de hititi,
las sufletul istoric si pradat
in piramida unei limbi demult latine,
intins sa stea ca intr-un pat
de aripi jupuite de pe ingeri, bine,
si strig in sus, si strig in jos, la dreapta
si la stinga si-nainte si inapoi, profund nesomnoros,
limba cu luna noua, dinte:
Sa fim spalati de un lichid, sa fim spalati cum speli
cu cirpa uda o fereastra de tine,
Doamne, vitregii tai frati,
cu o torentiala ploaie-albastra.

II

Ploua, siroieste cu ingeri, cu stafii, pe acoperisurile de tabla,
pe mansarde.
Riuri verticale, sunet gri.
Acum se stinge tot ce arde.
Ploua, calatorim in sus pe crocodili de taina dintr-un
Nil smucit, in sus,
dus intr-un
Nord de nori aproape imobili,
ferind de noi un cer din
Sud, hindus.

Ploua, se lipesc aripi de apa de geamuri.
Frigul isi intinde spre noi o limba subtire
si dubla.
Duce-m-as calare pe un cal fara hamuri in cimpia neagra, lugubra.
Duce-m-as cu parul ud de ingeri, de stafii,
izbit in timpla de icarii scinteind ai apelor,
cazind de sus atit de vii din suspendatul, fixul, labirint.